

ÁFRA JÁNOS VERSE

Szüannisz apokrif evangéliuma

1. Amikor Krisztus felment a hegyre, s a halat kezébe véve bánatát a lábán levezette a hal életre kelt, szorgosan fickándozott, holott az előtt halott volt. És monda Krisztus az embereknek:

2. Bizony mondom néktek, ha hallá nem váltok, a tenger részévé, nem lesztek gyermekek. Ők, akik befogadják az egységet, a tengerbe temetve minden álmukat.

3. Kezében a ficánkoló hal szemével az egységbe kíváncszott, s mivel minden tanítvány távol volt, én raktam Krisztus elé a kancsót, melybe a hal belecsúszva újjászülethetett magába. Később, mikor kiengedtem onnan, a tenger vizében magára talált az egységben.

4. [...] halál köszöntene rájuk, ha nem így épülne fel világuk, [...] összeroppanának, mint korhadt fájú csónak.

5. És ha valaki azt mondja néktek: mi végből süllyed el a csónak? Feleljétek: az élet olyan, mint egy hólyag, nőttön-nőni látszik, fájdalom nem hiányzik, mégis adatik néktek, hogy aztán megértsetek, minden végtelen.

6. Hal pedig nem vágyna a kancsóba, ha tudatában volna már előbb, mi-

lyen is legbelül, hiszen olyan szűkös ott minden, (ám korábban nem is volt elméje az egységben).

7. De ha már bele kerül, el kell hát felednie a végtelen óceánt, hogy megismerje a magányt.

8. Ilyenek vagytok mind, s én vagyok a fény, aki átláthatóvá teszem a sötét kancsó mélyét. Ott úszik mindegyikötök az óceán felszínén az Úr szellemében, mégis elzárva tőle a víztároló edényben, homályban.

9. Bölcsékben az Ő fénye felfedi láthatatlan arcát lecsillapítván a kancsóban rekedt ember hullámain.

10. A fény pedig kivezet az óceánba. Bizony mondom neked.– Suttogta fülembe a mester, s a hegyről e titkos szavakkal ereszt el.

Janus Pannonius-émlékérem.